

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 18.11.1997
COM(97) 619 def.

97/0330 (CNS)

Voorstel voor een
VERORDENING (EG) VAN DE RAAD

**tot instelling van een mechanisme voor optreden van de Commissie
ter opheffing van bepaalde handelsbelemmeringen**

(door de Commissie ingediend)

Toelichting

I. ALGEMEEN

Achtergrond

A. Schendingen van het beginsel van het vrij verkeer van goederen

1. Het vrij verkeer van goederenvormt één van de grondbeginselen van de Europese Gemeenschap; het is neergelegd in artikel 7A van het Verdrag en wordt met name gewaarborgd door de naleving van de artikelen 30 tot en met 36 van het Verdrag door de Lid-Staten.

Zowel burgers als ondernemingen profiteren dagelijks van de voordelen die dit vrije verkeer met zich brengt. Zij zijn echter ook bijzonder gevoelig voor nog bestaande of plotseling optredende verstoringen.

2. Uit verschillende voorvallen is gebleken dat het beginsel van het vrij verkeer van goederen ernstig kan worden geschonden. Deze schendingen kunnen verschillende vormen aannemen, maar het meest spectaculair is ongetwijfeld het plotselinge en ongerechtvaardigde verbod op de invoer van producten uit andere Lid-Staten, het ophouden van goederen en zelfs de vernietiging ervan. Zij kunnen de goede werking van de interne markt ernstig verstoren en de marktdeelnemers grote schade berokkenen, welke zo snel mogelijk moet worden hersteld.

Bij dergelijke ernstige schendingen moet de Gemeenschap over doeltreffende middelen beschikken om actie te ondernemen, anders kan haar verweten worden dat zij de rechten van particulieren niet daadwerkelijk beschermt en dat zij toestaat dat een van de grondbeginselen van de Gemeenschap wordt bedreigd. De bestaande instrumenten zijn echter niet altijd geschikt om bepaalde herhaaldelijk optredende inbreuken op het Gemeenschapsrecht met de vereiste spoed ongedaan te maken.

B. De bestaande actiemiddelen op communautair niveau

3. De bestaande methoden om actie te ondernemen tegen inbreuken op het Gemeenschapsrecht kunnen in twee categorieën worden verdeeld: enerzijds kunnen particulieren hun rechten doen gelden bij de nationale rechterlijke instanties, en anderzijds beschikken de Commissie en/of de Lid-Staten over de mogelijkheid om de zaak in een verdragsschendingsprocedure aan het Hof van Justitie voor te leggen (artikelen 169 en 170 van het Verdrag).

Hoewel de Commissie het instellen van een beroep bij de nationale rechtbanken aanmoedigt, moet zij vaststellen dat een groot aantal klachten bij haar wordt ingediend met het oog op de inleiding van de verdragsschendingsprocedure. Particulieren blijven aldus gebruik maken van hun recht om een geval van niet-naleving van het Gemeenschapsrecht, waardoor hun belangen worden geschaad, aan de kaak te stellen.

De verdragsschendingsprocedure bestaat uit twee fasen, de precontentieuze fase (schriftelijke aanmaning en met redenen omkleed advies), en de contentieuze fase (beroep bij en procedure voor het Hof). Het kan zeer lang duren (van één tot vijf jaar) voordat het Hof van Justitie arrest wijst en de niet-nakoming van de verplichting wordt vastgesteld.

C. Het verzoek van de Europese Raad van Amsterdam

4. De Europese Raad van Amsterdam van 16 en 17 juni 1997 heeft, in zijn conclusies over het actieprogramma voor de interne markt, de Commissie verzocht "te onderzoeken op welke wijze het vrij verkeer van goederen op doeltreffende wijze kan worden gewaarborgd, met inbegrip van de mogelijkheid Lid-Statens sancties op te leggen". Hij verzocht haar "vóór zijn volgende bijeenkomst in december 1997 passende voorstellen in te dienen". Met dit voorstel voldoet de Commissie aan dit verzoek, maar zij heeft er voor gezorgd dat het zo nodig en op het geschikte ogenblik aan de andere vrijheden van de interne markt kan worden aangepast.

Voorstel voor een verordening tot instelling van een interventiemechanisme van de Commissie

5. Hoewel de versnelde interne afhandeling van de precontentieuze fase door de Commissie een aanmerkelijke verbetering vormt, blijft de verdragsschendingsprocedure, zelfs als artikel 186 van het Verdrag wordt toegepast, een ongeschikt middel om op te treden tegen bepaalde ernstige schendingen van het beginsel van het vrij verkeer van goederen, die dringend moeten worden opgeheven. Het duurt immers lang voordat de contentieuze procedure tot een arrest leidt waarbij schending van het Gemeenschapsrecht wordt vastgesteld (minimaal twee jaar). In de tussentijd beschikt de marktdeelnemer over geen enkel juridisch bindend instrument dat hem in staat stelt snel en efficiënt zijn rechten te doen gelden in het kader van de beroepsprocedures die in de Lid-Statens bestaan.

De Commissie stelt derhalve voor een verordening vast te stellen waarbij een specifiek interventiemechanisme van de Commissie wordt ingesteld, waarmee bepaalde belemmeringen voor het vrij verkeer van goederen snel kunnen worden weggenomen.

6. Volgens dit mechanisme verzoekt de Commissie de betrokken Lid-Staat door middel van een beschikking om de noodzakelijke maatregelen te nemen om een eind te maken aan een duidelijke en uitgesproken belemmering voor het vrij verkeer van goederen in de zin van de artikelen 30 tot en met 36 van het Verdrag. Deze bevoegdheid van de Commissie blijft beperkt tot bepaalde gevallen waarvoor een snel optreden geboden is.

De instelling van een dergelijk mechanisme zou duidelijke voordelen hebben ten opzichte van de huidige situatie. Een door de Commissie vastgestelde beschikking zou, in de nationale rechtsorde, onmiddellijke rechtsgevolgen hebben voor particulieren.

In tegenstelling tot het met redenen omkleed advies volgens de procedure van artikel 169 van het Verdrag, dat slechts een fase vormt in het proces tot vaststelling van de schending van het Gemeenschapsrecht door het Hof van Justitie, kunnen particulieren zich snel op de beschikking beroepen voor de nationale rechter en in het kader van de nationale rechtsmiddelen en beroepsmogelijkheden, voorlopige maatregelen doen vaststellen, gepaard gaande met dwangsommen of boeten om een uitbreiding of verergering van de belemmering te voorkomen, zodat een einde kan worden gemaakt aan de gewraakte schending en, zo nodig, de geleden schade kan worden vergoed.

De Commissie meent dat een dergelijke beschikking derhalve een nuttig instrument vormt waarop particulieren in de nationale rechtsorde een beroep kunnen doen, zodat doeltreffende, evenredige en ontmoedigende sancties kunnen worden opgelegd. De instelling van dit mechanisme heeft tevens het voordeel dat particulieren worden aangemoedigd stappen te ondernemen bij de nationale rechter doordat hun de middelen worden geboden om snel en op het juiste moment sancties te verkrijgen.

7. Indien de betrokken Lid-Staat niet aan de beschikking van de Commissie voldoet, zou een interventiemechanisme kunnen worden voorzien, overeenkomstig het tweede deel van het mandaat van de Europese Raad van Amsterdam, in de vorm van dwangsommen of geldboetes die door de Commissie worden vastgesteld na afloop van de in de beschikking van de Commissie gestelde termijn.

Het is echter op dit moment niet passend geoordeeld om verder te gaan in deze richting, aangezien de instelling van een interventiemechanisme dat voorziet in het opleggen van geldboetes, de eerste zou zijn in het Gemeenschapsrecht, hetgeen derhalve meer in detail bestudeerd dient te worden.

8. Hierom is geoordeeld dat het te verkiezen was om als voorbeeld de procedure die in het Verdrag is neergelegd betreffende de steunmaatregelen van de Lid-Staten (artikel 93 van het Verdrag) te gebruiken, waarvan het eerste gedeelte bestaat uit het nemen van een beschikking met gelijkaardige effecten als die van de beschikking die is bedoeld in het onderhavige voorstel voor een verordening. Het tweede gedeelte van deze procedure bestaat uit een versnelde procedure om de zaak aan het Hof van Justitie voor te leggen, hetgeen wordt vergemakkelijkt door het weglaten van de precontentieuze fase.
9. In dit opzicht beoogt het onderhavige voorstel dat, wanneer een Lid-Staat niet binnen de vastgestelde termijn voldoet aan de beschikking van de Commissie, laatstgenoemde de zaak onmiddellijk binnen de zeer korte termijnen van de verordening aan het Hof van Justitie voorlegt op basis van artikel 169 van het Verdrag.
10. Bij haar besluit om een voorstel in te dienen tot de instelling van een specifiek interventiemechanisme heeft de Commissie, afgezien van het mandaat van de Europese Raad van Amsterdam, ook de volgende aspecten in aanmerking genomen:

- a) Het feit dat het interventiemechanisme alleen op zeer specifieke situaties van toepassing dient te zijn; dit blijft derhalve beperkt tot ernstige belemmeringen van het vrij verkeer van goederen, die een optreden van de Commissie vereisen.
- b) De verwachting van particulieren, en met name van de ondernemingen: gezien de ernst van de desbetreffende handelsbelemmeringen ondervinden deze particulieren ernstige schade, waardoor de Europese Gemeenschap en de Lid-Staten genoodzaakt zijn passende maatregelen te treffen.
- c) Het feit dat het Gemeenschapsrecht geen toereikende middelen biedt om met de nodige doeltreffendheid en spoed een einde te maken aan bepaalde belemmeringen voor het vrij verkeer van goederen.
- d) Het behoud van het bij het Verdrag ingestelde institutionele evenwicht.

Rechtsgrondslag

11. Om één van de doelstellingen van de Gemeenschap, namelijk het vrij verkeer van goederen, zoals vastgelegd in artikel 7A van het Verdrag, en derhalve de goede werking van de interne markt te verwezenlijken, is het noodzakelijk dat aan de Commissie de bevoegdheid wordt verleend om een beschikking vast te stellen waarbij een Lid-Staat wordt verzocht snel de passende maatregelen te nemen om een einde te maken aan een belemmering voor het handelsverkeer. De procedures die zijn voorzien in de artikelen 169 en 186 van het Verdrag zijn echter niet geschikt om deze belemmeringen snel op te heffen.

Het verlenen van deze bevoegdheid valt noch rechtstreeks noch indirect onder de harmonisatiebevoegdheden in de zin van artikel 100A van het Verdrag. De verordening beoogt immers een maatregel van de Commissie die de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de Lid-Staten als zodanig niet in het geding brengt.

Omdat in het Verdrag geen bevoegdheden zijn voorzien om een dergelijk recht van interventie aan de Commissie toe te kennen, is laatstgenoemde van oordeel dat artikel 235 van het Verdrag de enige passende rechtsgrondslag vormt.

Het voorstel heeft de vorm van een verordening.

II. MOTIVERING VAN DE MAATREGEL IN HET LICHT VAN HET EVENREDIGHEIDSBEGINSEL

Wat zijn de doelstellingen van de voorgenen maatregel met het oog op de verplichtingen die op de Gemeenschap rusten?

12. De doelstelling van de maatregel is om een snel herstel van het vrij verkeer van goederen te waarborgen wanneer dit zodanig wordt belemmerd dat de goede werking van de interne markt ernstig wordt verstoord. Deze maatregel kan

worden gezien in het licht van de strategische doelstelling om de voordelen van de interne markt evenals de samenhang ervan, te verzekeren.

Valt de voorgenen maatregel onder de exclusieve bevoegdheid van de Gemeenschap of onder de gedeelde bevoegdheid van de Gemeenschap en de Lid-Staten?

13. De betrokken maatregel valt uitsluitend onder de bevoegdheid van de Gemeenschap: het betreft de naleving van het beginsel van het vrij verkeer van goederen.

Zijn de communautaire interventiemiddelen evenredig met de doelstellingen?

14. Het antwoord luidt bevestigend, want het voorgestelde instrument beperkt zich tot duidelijke en uitgesproken schendingen van het vrij verkeer van goederen in de zin van de artikelen 30 tot en met 36 van het Verdrag, die de werking van de interne markt ernstig verstoren, de marktdeelnemers grote schade berokkenen en die een onverwijd optreden vergen. Het betreft derhalve bijzondere situaties die met specifieke actiemiddelen tegemoet moeten worden getreden. De evenredigheid van het voorgestelde mechanisme berust derhalve voornamelijk op de snelheid en de bindende kracht van het optreden van de Commissie in voornoemde situaties.

III. ONDERZOEK VAN DE BEPALINGEN VAN HET VOORSTEL

Artikel 1
----

15. In dit artikel wordt het toepassingsgebied van de voorgestelde verordening limitatief omschreven.

De verordening is slechts van toepassing op belemmeringen voor het vrij verkeer van goederen in de zin van de artikelen 30 tot en met 36 van het Verdrag, zowel wat het primaire recht als wat het afgeleide recht betreft.

De belemmering moet voortvloeien uit een handeling van of het nalaten te handelen door een Lid-Staat. Van het nalaten te handelen kan worden gesproken wanneer de betrokken Lid-Staat nalaat enige algemene of bijzondere maatregel te nemen die nodig is om aan acties van particuliere personen een einde te maken. Het is duidelijk dat de beoordeling van zaken betreffende een nalaten te handelen, geen afbreuk doet aan de uitoefening van onder nationaal recht erkende fundamentele rechten, zoals het recht om te staken, rechten die niet als zodanig zijn erkend door het Gemeenschapsrecht. De Commissie dient in haar beoordeling van geval tot geval vast te stellen of de Lid-Staat de maatregelen getroffen heeft welke zijn eigen nationale rechtsorde voorziet om het vrij verkeer van goederen te waarborgen, zonder dat de uitoefening van de bedoelde fundamentele rechten wordt belemmerd.

Daarbij moet aan drie voorwaarden zijn voldaan:

- er moet sprake zijn van een ernstige verstoring van het vrij verkeer van goederen;
- deze verstoring moet de benadeelde particulieren grote schade toebrengen;
- en tenslotte is een onmiddellijk optreden vereist om een voortduring, een uitbreiding of een verergering van de verstoring of van de schade te voorkomen.

16. De meest voorkomende soorten belemmeringen die onder de verordening vallen zijn met name:

- een plotseling en ongerechtvaardigd verbod op de invoer van producten uit andere Lid-Staten;
- maatregelen waarbij plotseling invoerformaliteiten worden ingevoerd of heringevoerd, zoals bijvoorbeeld licenties of technische verklaringen;
- de vernietiging van grote hoeveelheden producten uit andere Lid-Staten bijvoorbeeld op de wegen, in winkelcentra of in opslagplaatsen;
- het ophouden van producten, waarbij deze producten niet tot het nationale grondgebied worden toegelaten of er niet in het verkeer mogen worden gebracht: bijvoorbeeld door het tegenhouden van vervoermiddelen aan de grenzen, op de autowegen, in havens of op luchthavens.

Artikel 2
----

17. In artikel 2 wordt het beginsel waarop het interventiemechanisme van de Commissie berust, beschreven. Dit mechanisme werkt als volgt:

- a) De Commissie stelt een handelsbelemmering vast, die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van de ontwerp-verordening.
- b) De Commissie stelt een beschikking vast die een bindende werking heeft.
- c) De Lid-Staat is verplicht binnen een door de Commissie vastgestelde termijn noodzakelijke en passende maatregelen te nemen.

Artikel 2 verplicht de Commissie om een beschikking vast te stellen wanneer zij het bestaan van een handelsbelemmering heeft geconstateerd die beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 1 van de ontwerp-verordening.

18. De beschikking van de Commissie is rechtstreeks toepasselijk in de nationale rechtsorde en heeft onmiddellijke rechtsgevolgen. De door de betrokken belemmering benadeelde personen kunnen zich onmiddellijk voor de bevoegde

nationale instanties, en met name gerechtelijke instanties, op de beschikking beroepen.

Op die manier kunnen zij verkrijgen dat in het kader van de nationale rechtsmiddelen en beroepsmogelijkheden voorlopige maatregelen worden vastgesteld, met daaraan gekoppeld, in voorkomend geval, dwangsommen of geldboeten, teneinde een uitbreiding of verergering van de belemmering te voorkomen, teneinde een einde te maken aan de gewraakte belemmering of teneinde vergoeding voor de geleden schade te verkrijgen.

19. Aangezien het een beschikking in de zin van artikel 189 van het Verdrag betreft, is een beroep tot nietigverklaring mogelijk ingevolge artikel 173 van het Verdrag.

Evenzo worden de bevoegdheden van het Hof van Justitie die in artikel 169 van het Verdrag worden omschreven, volledig gerespecteerd; het optreden van de Commissie wordt immers, uit hoofde van artikel 2 van de ontwerp-verordening, opgevat als een mechanisme dat onafhankelijk van de verdragsschendingsprocedure (vaststelling van het nalaten te voldoen aan een verplichting) van artikel 169 van het Verdrag ten uitvoer moet worden gelegd.

Artikel 3

20. In artikel 3 wordt de procedure beschreven die de Commissie moet volgen om de beschikking vast te stellen.

Het recht van verweer van de betrokken Lid-Staat wordt in zoverre geëerbiedigd, dat de Commissie de Lid-Staat de gelegenheid moet geven zijn standpunt mee te delen voordat zij de beschikking vaststelt. Dit kan op alle mogelijke manieren geschieden, met inbegrip van bilaterale bijeenkomsten met de Commissie.

Gezien de criteria van spoedeisendheid en doeltreffendheid die het interventiemechanisme dat in de ontwerp-verordening is voorzien, kenmerken, moeten zowel de betrokken Lid-Staat als de Commissie zich houden aan de gestelde termijnen voor actie en reactie.

Artikel 4

21. In artikel 4 worden uiterst korte en strikte termijnen vastgesteld, waarna de Commissie de zaak snel bij het Hof van Justitie aanhangig kan maken indien de Lid-Staat niet binnen de voorgeschreven termijn aan de beschikking van de Commissie voldoet. Dit beroep wordt ingesteld overeenkomstig de in artikel 169 van het Verdrag gestelde voorwaarden.

Artikelen 5 en 6

22. Artikel 5 betreft de verplichting voor de Commissie om de beschikking die zij vaststelt uit hoofde van artikel 2 bekend te maken en de tekst ervan op verzoek aan belanghebbenden te doen toekomen.

Artikel 6 vermeldt de datum van inwerkingtreding van de verordening.

Voorstel voor een
VERORDENING (EG) VAN DE RAAD
tot instelling van een mechanisme voor optreden van de Commissie
ter opheffing van bepaalde handelsbelemmeringen

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 235,

Gezien het voorstel van de Commissie¹,

Gezien het advies van het Europees Parlement²,

1. Overwegende dat de Europese Raad van Amsterdam van 16 en 17 juni 1997 de Commissie heeft verzocht te onderzoeken op welke wijze het vrije verkeer van goederen op doeltreffende wijze kan worden gewaarborgd, met inbegrip van de mogelijkheid Lid-Staten sancties op te leggen, en hiertoe voorstellen in te dienen;
2. Overwegende dat de interne markt, overeenkomstig artikel 7A van het Verdrag, een ruimte zonder binnengrenzen omvat, waarin in het bijzonder het vrije verkeer van goederen moet worden gewaarborgd volgens het bepaalde in de artikelen 30 tot en met 36 van het Verdrag;
3. Overwegende dat inbreuken op dit beginsel, zoals gevallen waarin uit andere Lid-Staten afkomstige goederen, worden opgehouden of vernietigd, of de invoer van deze goederen plotseling en ongerechtvaardigd wordt verboden, de goede werking van de interne markt ernstig kunnen verstoren en de benadeelden grote schade kunnen toebrengen, zonder dat de in de artikelen 169 en 186 van het Verdrag voorziene procedures dergelijke inbreuken op tijd kunnen verhelpen;
4. Overwegende dat dergelijke inbreuken niet alleen het gevolg kunnen zijn van een handeling van een Lid-Staat, maar ook van diens nalaten te handelen; dat dit met name het geval is wanneer dergelijke handelingen van particulieren afkomstig zijn en de Lid-Staat zich ervan onthoudt de noodzakelijke en evenredige maatregelen te nemen waarover hij beschikt en die het mogelijk maken het vrije verkeer van goederen te waarborgen, zonder dat hierbij de uitoefening van door het nationale recht erkende fundamentele rechten wordt belemmerd;
5. Overwegende dat, indien niet onmiddellijk wordt opgetreden, het gevaar bestaat dat de genoemde verstoringen en schade voortduren, zich uitbreiden of verergeren; dat aldus de handelsstromen en de contractuele betrekkingen waarop deze berusten, kunnen worden verstoord;

---

¹ ...
² ...

6. Overwegende dat dergelijke situaties de verworvenheden en de geloofwaardigheid van de interne markt in gevaar kunnen brengen;
7. Overwegende dat het Gemeenschapsrecht geen toereikende mogelijkheden biedt om met de nodige doeltreffendheid en spoed een einde aan dit soort belemmeringen te maken, en dat de benadeelde partijen niet over een passend instrument beschikken om de bescherming van hun rechten te doen gelden;
8. Overwegende dat de Commissie derhalve over de mogelijkheid moet beschikken, door middel van een beschikking, tegen de betrokken Lid-Staat op te treden, opdat deze snel en doeltreffend een einde aan de voornoemde belemmeringen van het vrije verkeer van goederen maakt en de particulieren hun rechten kunnen doen gelden binnen de nationale rechtsorde;
9. Overwegende dat, wanneer de betrokken Lid-Staat de beschikking van de Commissie niet naleeft, laatstgenoemde de zaak snel uit hoofde van artikel 169 van het Verdrag bij het Hof van Justitie aanhangig moet kunnen maken; dat hiertoe strikte termijnen voor de precontentieuze fase van de procedure moeten worden vastgelegd;
10. Overwegende dat het Verdrag voor de vaststelling van de onderhavige verordening, in geen andere bevoegdheden voorziet dan die van artikel 235 van het Verdrag,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

1. Deze verordening is van toepassing op duidelijke, uitgesproken en ongerechtvaardigde belemmeringen van het vrije verkeer van goederen in de zin van de artikelen 30 tot en met 36 van het Verdrag, welke het gevolg zijn van een handeling van of het nalaten te handelen van een Lid-Staat, en die:
  - een ernstige verstoring van het vrij verkeer van goederen veroorzaken;
  - de benadeelde particulieren ernstige schade toebrengen en
  - een onmiddellijk optreden vereisen om een eventuele voortdurende, uitbreiding of verergering van de bedoelde verstoring of schade te voorkomen.
2. Er is nalaten te handelen in de zin van deze verordening, wanneer een Lid-Staat, ten aanzien van acties van particulieren, nalaat de noodzakelijke en evenredige maatregelen te nemen waarover hij beschikt en die het mogelijk maken het vrije verkeer van goederen te waarborgen, zonder dat hierbij de uitoefening van door het nationale recht erkende fundamentele rechten wordt belemmerd.

Artikel 2

Wanneer de Commissie vaststelt dat in een Lid-Staat belemmeringen in de zin van artikel 1 bestaan, richt zij een beschikking tot deze Lid-Staat waarin zij deze gelast de noodzakelijke en evenredige maatregelen te nemen om binnen een termijn die zij vaststelt, een einde aan de bedoelde belemmeringen te maken.

Artikel 3

1. De Commissie leidt niet later dan vijf dagen na de dag waarop zij over alle feiten met betrekking tot de bedoelde belemmeringen beschikt, de in dit artikel vastgestelde procedure in.
2. Alvorens de in artikel 2 bedoelde beschikking vast te stellen, biedt de Commissie de betrokken Lid-Staat de mogelijkheid zijn standpunt kenbaar te maken binnen een termijn die zij vaststelt naargelang van de spoedeisendheid van de zaak en die is gelegen binnen 3 tot 5 werkdagen vanaf de dag dat de Commissie zich tot deze Lid-Staat heeft gericht.
3. De Commissie stelt de in artikel 2 bedoelde beschikking zo snel mogelijk vast, doch niet later dan tien dagen na het verstrijken van de in lid 2 voorziene termijn.

Artikel 4

1. Indien de Lid-Staat waartoe de beschikking is gericht, hieraan niet binnen de daarin vastgestelde termijn voldoet, maant de Commissie hem onmiddellijk aan binnen drie dagen zijn opmerkingen te maken.
2. Indien de belemmering na afloop van de in lid 1 genoemde termijn van drie dagen, niet is opgeheven, brengt de Commissie onverwijld een met redenen omkleed advies uit waarin de Lid-Staat wordt gelast hieraan binnen drie dagen te voldoen.
3. Indien de Lid-Staat na afloop van de in lid 2 genoemde termijn het met redenen omklede advies niet is nagekomen, kan de Commissie de zaak bij het Hof van Justitie aanhangig maken.

Artikel 5

De Commissie maakt de beschikking die zij uit hoofde van artikel 2 van deze verordening vaststelt, bekend in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen en deelt de tekst ervan onmiddellijk mee aan de belanghebbenden die hierom verzoeken.

Artikel 6

Deze verordening treedt in werking op de eenentwintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel,

Voor de Raad

De Voorzitter

ISSN 0254-1513

COM(97) 619 def.

DOCUMENTEN

NL

02 06 10 01

Catalogusnummer : CB-CO-97-652-NL-C

ISBN 92-78-28272-3

Bureau voor officiële publikaties der Europese Gemeenschappen

L-2985 Luxemburg

14